

**JUNIPER
HILL**

DEVNEY PERRY

JUNIPER HILL



Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Juniper Hill – The Edens Book 2*
First published in 2022 by Devney Perry LLC

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Kalocsai Judit

Borítóterv és grafika
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-272-0

Minden jog fenntartva

© Devney Perry LLC 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Nimila Zsolt 2024
Cover design © Sarah Hansen / Okay Creations

ELSŐ FEJEZET

MEMPHIS

– Juniper Hill. Juniper Hill – mormoltam. Kivettem a jegyzetlapot a pohártartóból, hogy ellenőrizzem, jól emlékeztem-e az utcanévre. *Juniper Hill*. – Nincsen. Semmiféle. Juniper. Hill.

Minden egyes szó után a kormánykerékre csaptam. Egyre idegesebben és kétségbeesettebben meredtem a távolba, egy utcatáblát keresve az út mentén.

Drake üvölteni kezdett a babaülésben, vöröslő fejjel, szívszaggatóan. Hogy tud egy ilyen aprócska ember ennyire hangos lenni?

– Ne haragudj, édesem. Mindjárt ott vagyunk. Már biztosan közel járunk, nem igaz? Egyszer véget kell érnie ennek a nyomorúságos utazásnak.

Drake egyre csak sírt, ügyet sem vetve a szabadkozásra. Még csak nyolchetes volt, és a számomra nehéz út számára valóságos kínszenvedés lehetett.

– Ezt is jól elbaltáztam, ugye?

Talán várnom kellett volna addig, amíg egy kicsit idősebb lesz. Vagy egyszerűen New Yorkban maradni, és szembe-

nézni a sok szarsággal. Száz dologban kellett volna más-ként döntenem. Ezer dologban.

Az autóban töltött napok után kezdtem minden korábbi döntésemet megkérdőjelezni, az élen ezzel.

Akkor a város elhagyása tűnt a legjobb ötletnek. De most...

Drake üvöltése mást sugallt.

Úgy tűnt, hogy egy teljes évtized telt el, amióta összepakoltam az életemet (az életünket), és berámoltam mindenünket ebbe az autóba. Egy palotában nőttem fel. Bár-mikor a rendelkezésemre állt egy magángép. A felismerés, hogy minden, ami valójában az enyém volt, befért egyetlen Volvo szedánba... kijózanított.

De már meghoztam a döntésemet. Túl késő volt visszafordulni.

Több ezer kilométert utaztunk, mire végre megérkez-tünk Quincybe. Itt új életet kezdhethünk. Ha sikerül megtalálnom Juniper Hillt.

Zúgott a fülem. Sajgott a szívem.

– Ssss, kicsikém, mindjárt ott vagyunk.

Nem értette, hogy mit mondok, és nem is érdekelte. Éhes volt, és tiszta pelenkára volt szüksége. Gondoltam, hogy majd az új bérlakásban kicserélem, de már harmad-jára hajtottam végig ezen az úton.

Eltévedtem. Eltévedtünk Montanában.

Ilyen messzire jöttünk, csak hogy eltévedjek. Talán abban a pillanatban elvesztem, ahogy elhagytam New Yorkot. Talán már évek óta hiába keresgéltem a helyes utat.

Megnyitottam a GPS-t a telefonon. Az új főnököm figyelmeztetett, hogy ez az út nem szerepel a térképeken, ezért részletes útmutatást adott. Talán rosszul írtam le.

Drake hangja elfulladt. A sírás elhallgatott egy pillanatra, amíg újra teleshívta a tüdejét, hogy újult erővel óbégasson tovább. A visszapillantó tükörben láttam, hogy az aprócska arc eltorzul, kipirul, parányi kezét ökölbe szorítja.

– Sajnálom – suttogtam neki, és könnyek homályosították el a tekintetem. Végigcsorogtak az arcomon, gyorsabban, mint ahogy le tudtam őket törölni.

Ne add fel!

Belőlem is kitört a zokogás, együtt sírtam a fiammal, és óvatosan lehúzódtam az országút szélére.

Istenem, mennyire könnyű lett volna feladni! Meddig tudod markolni a kötél végét a szakadék felett, mielőtt megcsúszik a tenyered? Meddig tarthatja magában egy nő a sok keserűséget, mielőtt végleg megtörik? Úgy tűnt, hogy a helyes válasz: a New York–Montana autóút végéig. Talán csak egy kilométerre voltunk a célunktól, és máris kezdett minden darabokra hullani.

A sírásba néha csuklások keveredtek, és a könnyek áradattá duzzadtak, mire megállt az autó, én pedig átötlettem a kormányt, azt kívánva, bárcsak tudta volna viszonzni a gesztust.

Ne add fel!

Ha egyedül lennék, már hónapokkal korábban feladtam volna. De Drake miatt ki kellett tartanom. Képes lesz mindent elviselni, ugye? Talán sosem fog emlékezni az autó-

ban töltött borzalmas napokra. Vagy hogy az élete első két hónapjában minden egyes nap sírtam. Sosem tudja meg, hogy a nap, amiről azt reméltem, egy új, boldog élet kezdete lesz, az édesanya életének ötödik legrosszabb napja lett.

Ne add fel!

Szorosan behunytam a szememet, átadva magam a zokogásnak. Vakon az ajtó felé tapogatóztam, és megnyomtam a gombot, hogy leeresszem az ablakot, remélve, hogy egy kis tiszta levegő segít elűzni az autóban töltött túl hosszú idő bűzét.

– Ne haragudj, Drake – mormoltam, ahogy újra elkezdett sírni. Ahogy mindketten elkezdtünk sírni. – Úgy sajnálom.

Egy nálam jobb anya kiszállt volna az autóból. Egy nálam jobb anya kézbe vette volna a fiát, megetette és tisztába tette volna. De akkor vissza kellene tennem az ülésbe, és újra bőgni kezdene, mint ma reggel, az út első órájában.

Lehet, hogy másik anyára lett volna szüksége. Aki nem hurcolta volna magával a fél országon át.

Jobb anyát érdemelt. És egy jobb apát.

Ő is, és én is.

– Hölgyem?

Elállt a lélegzetem, és majdnem kiugrottam a bőrömből, amikor megszólalt az idegen női hang.

– Elnézést – mondta felemelt kézzel a szép, hosszú fekete hajú rendőrnő.

– Uramisten! – A szívemre szorított kézzel lihegtem, miközben félresöpörtem egy tincset a szememből. Csak ekkor

vettem észre a visszapillantó tükörben a rendőrautó jól ismert kék és vörös fényeit. *A franca!* Más sem hiányzott, mint egy bírság.

– Elnézést. Arrébb tudok állni.

– Semmi gond. – Közelebb hajolt, bekukkantva az autóba. – Minden rendben van?

Próbáltam gyorsan letörölni a könnyeimet. *Ne sírj! Ne sírj!*

– Csak rossz napom van. Valójában nagyon rossz napom. Az életem ötödik legrosszabb napja. Talán a hatodik. Nem, az ötödik. Napok óta az autóban utazunk. Ő is éhes. Én is éhes vagyok. Ránk férne egy alvás és fürdés, de eltévedtem. Harminc perce körözök, és próbálom megtalálni a szálláshelyünket.

Összefüggéstelenül hadováltam egy rendőrnek. *Pazar.*

Akkor beszéltem így összevissza gyerekként, amikor a nevelőnő rajtakapott valami csínytevésen. Nem szerettem bajban lenni, és általában próbáltam kibeszélni magam az ilyen helyzetekből.

Apa azt mondta, hogy csak kifogásokat keresek. De bármilyen gyakran is szidott le emiatt, a hadoválás szokásom má vált. Egy rossz szokássá, amitől meg fogok szabadulni, de egy olyan napon, ami nem életem tíz legrosszabb napjának egyike.

– Hova tartanak? – kérdezte a nő Drake-re pillantva, aki mindeközben rendületlenül ordított.

Nem érdekelte, hogy egy rendőr faggat. Túlságosan lekötötte annak világgá kürtölése, hogy milyen borzalmas anya vagyok.

Kapkodva megkerestem az elejtett jegyzetlapot, és megmutattam a rendőrnek az ablakon keresztül.

– A Juniper Hillhez.

– A Juniper Hillhez? – kérdezte összevont szemöldökkel, kétszer is elolvasva a címet.

Összeszorult a torkom. Ennyire rossz volt a helyzet? Veszélyes környéken volt, vagy ilyesmi?

Amikor házat kerestem Quincyben, nem volt nagy a választék. Kizárólag három és négy hálószobás házakat kínáltak bérlésre, amik túl nagyok és túl drágák voltak számomra. Mivel életemben először saját magam osztottam be a pénzemet, próbáltam elkerülni a fölösleges költségeket.

Ezért felhívtam Eloise Edent, aki korábban felvett a szállodájába, és közöltem vele, hogy mégsem tudok Quincybe költözni.

Amikor megígérte, hogy talál nekem egy lakást, azt hittem, hogy talán mégis van egy titkos őrangyalom. De ezek szerint lehet, hogy a Juniper Hill-i garzon valójában egy kalyiba volt a hegyekben, a szomszédaim pedig drogdílerék és bűnözők lesznek.

Nem számít. Amilyen napom volt, akár drogosok és gyilkosok közé is hajlandó lettem volna beköltözni, csak ne kelljen még egy napot az autóban töltenem.

– Igen. Tudja, hol van? – kérdeztem a szélvédő felé intve. – Az útmutatás ide irányított. De nincs sehol Juniper Hill nevű út. Vagy bármilyen útjelző tábla.

– Montanában nagyon kevés vidéki út nevét írják ki. De szívesen megmutatom.

– Tényleg? – kérdeztem elcsukló hangon, ahogy újabb könnyek készültek előtörni.

Rég volt, hogy bárki is segíteni akart nekem. Az ilyen apró gesztusok ritka értékévé váltak. Az elmúlt hónapban kizárólag Quincy lakói kínáltak nekem bármiféle segítséget. Eloise. És most ez a gyönyörű idegen.

– Persze – mondta, és felém nyújtotta a kezét. – Winslow vagyok.

– Memphis – feleltem, miközben szipogva kezem ráztam vele, gyorsan pislogva, hogy visszafojtsam a könnyeket. Mindhiába. Pontosan ugyanolyan szerencsétlen voltam, mint amilyennek tűntem.

– Üdvözlöm Quincyben, Memphis.

Nagyot sóhajtottam, de az átkozott könnyek nem akartak elfogyni.

– Köszönöm.

Szomorúan rám mosolygott, aztán az autójához sietett.

– Minden rendben lesz, kicsikém – mondtam az arcomat törölgetve, és egy szemernyi remény költözött a hangomba.

Drake tovább bömbölt, ahogy elindultunk Winslow után, aki egy fasorhoz vezetett. Ráfordult egy keskeny földútra.

Többször elhajtottam mellette. Egész pontosan háromszor. Nem is tűnt valódi útnak. Pláne nem lakott utcának. Kigyulladtak a rendőrautó féklámpái, és ráfordult az ösvényre. Csak úgy porzott az út a kerekei nyomán, ahogy a csapást követve egyre távolodtunk az országúttól.

Az én kerekeim látszólag minden zökkenőt és gödröt megtaláltak az úton, de a zötykölődés legalább halk nyöszörgéssé enyhítette Drake üvöltését, ahogy egy kanyar után feltűnt előttünk a fák fölé emelkedő domb. Mindenfelé örökzöld cserjék nőttek rajta.

– Juniper Hill.

A fenébe. Mekkora ökör voltam. Ha megállok egy perc-re, és körülnézek, magamtól is rájöhettem volna.

Holnap. Holnaptól oda fogok figyelni Montanára. De akkor és ott nem volt hozzá erőm.

Az út még másfél kilométeren át folytatódott a fák között, míg végül egy újabb kanyar után megérkeztünk egy aranyló rét közepén álló, lélegzetelállító házhoz.

Nem egy hegyi kalyiba volt. Nem voltak kétes szomszédok. Bárkié is volt az ingatlan, valószínűleg egyenesen egy lakberendezési magazinból emelte ki.

Egyemeletes volt, hosszan és szélesen terült el előttünk, háttérben a dombbal. A fekete burkolatot hatalmas, kristálytisza üvegfelületek tagolták. Egy átlagos háznak falai voltak, ennek szinte csak ablakai. Egyenesen ráláttam az egy téren osztozkodó konyhára és nappalira. A távolabbi végében a hálószobára és a fehér ágyneművel fedett ágyra.

Már a párnák látványától is ásítózni kezdtem.

A ház mellett egy különálló, három beállós garázs épült, amelynek második emeletére egy lépcsősor vezetett. Eloise azt mondta, hogy talált nekem egy garzont.

Biztosan ez volt az. Az ideiglenes otthonunk.

Winslow leparkolt a kör alakú murvás beállón. Mögötte álltam meg, és gyorsan kiszabadítottam a fiamat az autó fogságából. Amint levettem Drake-ről a biztonsági övet, magamhoz öleltem őt, és úgy tartottam egy hosszú pillanattig.

– Megérkeztünk. Végre.

– Csak elege volt az ülésből. – Winslow sétált oda kedves mosollyal az arcán. – Van egy két hónapos fiam. Néha imádja az autózást. De a legtöbbször nem igazán vannak jóban.

– Drake is két hónapos. És igazán jól viselte az utat – válaszoltam. Most, hogy abbahagyta a sírást, végre fellelegezhettem. – De hosszú volt.

– New Yorkból? – kérdezte a rendszámablákra pillantva.

– Aha.

– Az *tényleg* hosszú út.

Reméltem, hogy megérte. Mert semmi kedvem nem volt visszamenni. Mostantól kezdve csak előre akartam haladni. New York csupán egy emlék volt.

– Én vagyok a rendőrfőnök – jelentette be Winslow.
– Ismeri Eloise Edent, ugye?

– Ööö... igen?

Elmondtam volna neki?

– Tartozom egy vallomással. A Memphis elég ritka név, Eloise pedig a sógornóm.

– Ó – nyögtem ki. *Azt a mindenségít!* Összefutottam az új főnököm sógornőjével, és a lehető legrosszabb benyomást tettem rá. – Nahát... mekkora esély volt erre?

– Quincyben? Elég nagy. – Elmosolyodott. – A szállodában fog dolgozni?

Bólintottam.

– Igen. Takarítóként.

Mielőtt Winslow válaszolhatott volna, feltárult a ház bejárati ajtaja, és egy csinos barna hajú lány süvített ki rajta mosolyogva és integetve.

Eloise. A szeme kéken csillogott, mint a felhőtlen szeptemberi ég.

– Memphis! – kiáltotta, miközben felém rohant. – Hát ideértél.

– Igen – sóhajtottam, fogást váltva Drake-en, hogy kinyújthassam a kezemet.

A két nappal ezelőtt, egy minnesotai szállodában sietve feltett sminkemnek nyoma sem maradt a fáradtság és a könnyek miatt. A szőke hajamat rendetlen lófaroakra fogtam, a fehér pólóm alján narancssárga folt éktelenkedett, mert aznap reggel rám fröccsent az energiáim. Nyomokban sem hasonlítottam arra a Memphis Wardra, akivel Eloise hetekkel korábban megismerkedett az online állásinterjún. De ez voltam én. Nem tudtam titkolni a valóságot.

Semmi sem volt rendben velem.

Eloise közelebb lépett, és a kinyújtott kezemre ügyet sem vetve átölelt.

Megfeszült a testem.

– Ne haragudj a bűz miatt.

– Ugyan, semmiség – felelte kacagva. – Szóval, találkoztál Winn-nel?

Bólintottam.

– Gálánsan felajánlotta, hogy idekalauzol.

– Jaj, ne! – Eloise arcáról lefagyott a mosoly. – Nem volt jó az útmutatás?

– Rendben volt. – Megnyugtatóan intettem. – Csak még sosem vezettem földúton. Nem számítottam rá.

Sőt, a mostani utamig szinte soha nem vezettem. Volt ugyan saját autóm New Yorkban, de járt hozzá sofőr is. Szerencsére elég időt töltöttem a volán mögött a város és a Hampton-vidék között ingázva, így nem okozott gondot a vezetés.

– Segíthetünk kipakolni? – érdeklődött Winslow a lakás felé intve.

– Ó, köszönöm. Megoldom egyedül.

– Szívesen segítünk – jelentette ki Eloise, és már meg is nyomta a csomagtartó nyitógombját.

Szinte előrobbantak belőle a betömködött zsákok és bőröndök. Igen, minden világi vagyonom befért a Volvóba. De ettől függetlenül nehéz volt betuszkolni őket.

Eloise a vállára lendített egy hátizsákot, és felemelte az egyik bőröndöt.

– Erre tényleg semmi szükség.

Lángvörös lett az arcom, ahogy az új főnököm nekiállt cipelni a holmijaimat. Abban a táskában voltak a tamponjaim és az alsóneműk.

De Eloise eleresztette a füle mellett az erőtlen próbálkozásaimat.

– Ha megenged egy tanácsot – Winslow behajolt a csomagtartóba –, minél hamarabb megadja magát Eloise-nak, annál könnyebb lesz az élete. Nagyon kitartó lány.

Mint amikor nem volt hajlandó elfogadni, hogy el kell utasítanom az állást. Rám parancsolt, hogy utazzak Montanába, és azt ígérte, lesz hol laknom, mire ideérek.

– Igen, kezdek rájönni. – Halkan felnevettem. Először nevettem, mióta... nem is tudom, mióta.

Magamhoz szorítottam Drake-et, magamba szívtam a babaillatot. Ahogy ott álltam, újra két lábbal a földön, újra fellélegezhettem. Egy pillanatra. Kettőre. Hagytam, hogy a cipőm talpát átmelegítse a kő. Hagytam, hogy a szívem a torkomból visszasüllyedjen a helyére.

Ideértünk.

Lehet, hogy nem Quincy lesz örökre az otthonunk. De az „örökre” az álmodozók szava. Márpedig én felhagytam az álmodozással, még hozzá azon a napon, amikor elkezdtem számontartani életem legrosszabb napjait. Olyan sok volt, hogy csak így tudtam követni, hogy a jó irányba tartok. Hogy egyik sem volt olyan szörnyű, mint a legrosszabb napom. Így emlékeztettem magam arra, hogy ha azt túléltem, akkor a második, a harmadik és a negyedik legrosszabbat is túl fogom.

Ez a mostani volt az ötödik legrosszabb napom.

Egy észak-dakotai benzinkútnál kezdődött. Előző este lehúzódtam, hogy aludjak egy kicsit. Csak húsz percre volt

szükségem. Aztán folytatni akartam az utat. Drake teljesen ki volt ütve, és nem akartam felébreszteni azzal, hogy becihelődünk egy lerobbant motelbe.

De az autóban alvás meggondolatlan ötletnek bizonyult. Azt hittem, hogy a fényesen kivilágított parkolóban biztonságban leszek. Talán öt percre hunyhattam le a szememet, amikor egy kamionsofőr kopogtatott az ablakomon a száját nyalogatva.

Azonnal a gázba tapostam, remélem, hogy áthajtottam a lábán.

Majd egy órán át vadul kalimpált a szívem, de ahogy elmúlt az adrenalin hatása, mindent elsöprő fáradtság lett úrrá rajtam. Attól féltem, hogy elalszom a volán mögött, ezért megálltam az államközi autópálya szélén, kipattantam, és elkezdtem helyben futni a csillagos ég alatt. Ez kereken harminc másodpercig tartott, mielőtt egy bogár berepült a pólóm alá, és megcsípett a bordáim alatt.

A kellemetlen szúrás egy újabb órán át ébren tartott.

Hajnalban találtam egy leállót, ahol tisztába tudtam tenni Drake-et. Ahogy kiemeltem az ülésből, leokádta a pólómat, és jobb híján a popsitörlő kendőkkel takarítottam le magamat. Egy átlagos napon fel se vettem volna. De ez csak egy újabb csepp volt, és a pohár vészesen közel állt ahhoz, hogy megteljen.

A benzinkútnál kezdett el sírni. Néhány rövid szundi-kálást leszámítva azóta folyamatosan ordított.

A bömböléssel teli órák teljesen kikészítettek. Fáradt voltam. Ijedt. Ideges.

Az érzelmeim vadul dulakodtak az első helyért. A megtiszteltetésért, hogy melyik taszítson az örületbe.

De ideértünk. Valahogy ideértünk.

– Nézzük meg az új lakást. – Megpuszítottam Drake-et, aki kapálózni kezdett (már nagyon éhes lehetett), és fogást váltottam, hogy fél kézzel ringathassam. A szabaddá vált kezemmel kiemeltem a következő sporttáskát a halom tetejéről, megfélekedezve arról, mennyire nehéz. A szíj kicsúszott az ujjaim közül, és a táska a földre zuhant. – Uhh.

– Majd én – szólalt meg mögöttem egy mély, erőteljes hang, amit a murván csikorgó csizmák zaja követett.

Kiegyenesedtem, felkészülve arra, hogy mosolyogva bemutatkozzak, de amikor megpillantottam a felém sétáló férfit, rövidzárlat állt be az agyamban.

Magas. Széles vállú. Tetovált. *Gyönyörű.*

Miért vezettem egész éjszaka? Miért nem álltam meg egy szállodában, hogy lezuhanyozhassak?

Ilyen állapotban nem csorgathattam a nyálam egy pasira. Az új Memphist (anyu Memphist) annyira lekötötte, hogy kimossa a pólójából a babatápot, hogy nem volt ideje kicsípnie magát férfiak kedvéért. De a régi Memphis (az egyedülálló, gazdag, és mindig orgazmusra kész Memphis) nagyon, *nagyon* bírta a szexi, szakállas pasikat.

A férfi lehajolt, és felvette a földről a táskát, majd kikapta a legnagyobb bőröndöt a csomagtartóból. A bicepse majd' szétfeszítette a szürke pólója ujját, ahogy megindult a garázs felé. Keskeny csípő. Inas alkar. Kopott farmerbe bújtatott hosszú láb.

Ki volt ez? Itt élt? Számított ez egyáltalán?

Drake nyafogni kezdett, elszakítva a lézersugárként összpontosító tekintetemet a fickó izmos hátsójáról.

Mi a fene ütött belém? *Alvás.* Alvásra volt szükségem.

Mielőtt bárki rajtakapott volna, hogy a férfit bámulom, leszegett fejjel utána siettem, miután gyorsan magamhoz vettem a pelenkás táskát.

A fémlépcső fokai halk rezgést hallattak a lépteink nyomán. A férfi majdnem felért a lépcsősor tetejére, mire Eloise kidugta a fejét az ajtón.

– Helyes, te is besegítettél. – Rámosolygott, majd egy intéssel mindannyiunkat beinvitált. – Knox Eden, bemutatam Memphis Wardot. Memphis, ő a bátyám, Knox. Ez az ő háza.

Knox letette a táskákat, és az állát megemelve felém biccentett.

– Helló!

– Helló! Ő itt Drake. Köszönöm, hogy kiadja nekünk a lakást.

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan lesz egy üresedés a városban. – Vádló pillantást vetett Eloise-ra. – Hamarosan.

A garzont hirtelen olyan sűrű feszültség töltötte meg, mint a forgalom a keleti 34. utcán a Roosevel Drive-től az 5. sugárútig.

Winslow elmélyülten tanulmányozta a mézszínű padlót, Eloise pedig összeszűkülte szemmel meredt a bátyjára.

Knox meg sem próbálta palástolni, mennyire bosszús.

– Ööö, ezek szerint ez a hely... nem is kiadó?

Jellemző lett volna a napomra, ha olyan helyre érkezek meg, ahol nem látnak szívesen.

– Nem, nem kiadó – mondta Knox, miközben Eloise rávágta:

– De, kiadó.

– Nem szeretnék kellemetlenséget okozni senkinek – habogtam görcsbe rándult gyomorral. – Talán jobb lenne másik helyet keresnünk.

Eloise összefonta a karját a mellkasa előtt, és a szemöldökét felvonva várta, hogy megszólaljon a bátyja. Túl szép volt ahhoz, hogy ijesztő legyen, de nem szívesen lettem volna egy ilyen tekintet célpontja.

– Rendben – morogta Knox. – Addig maradhat, ameddig csak szeretne.

– Biztos?

Mert nagyon úgy tűnt, hogy nem gondolja komolyan. A New York-i felső tízezerben épp elég hazugságot halottam.

– Igen. Felhozom a többi táskát.

Ahogy Knox elsuhant mellettem, zsálya- és szappanillat töltötte meg az orromat.

– Elnézést kérek – mondta Eloise, tenyerét az arca elé emelve. – Jó, be kell vallanom valamit. Amikor azt mondtad, hogy nincsenek elérhető lakások a városban, én is körülnéztem. És igazad volt. Tényleg semmi sincs ebben az árkategóriában.

Felnyögtem. Szóval lepasszolt a kelletlenkedő bátyjának. Alamizsnaként kaptam ezt a lakást.

A régi Memphis nemet mondott volna egy ilyen adományra.

Anyu Memphis azonban nem engedhette meg magának ezt a luxust.

– Nem szeretnék a terhetekre lenni.

– Szó sincs ilyesmiről – mondta Eloise. – Nemet is mondhatott volna.

Miért volt az az érzésem, hogy az emberek nem igazán tudnak nemet mondani Eloise-nak? Vagy hogy egyszerűen nem fogadja el a nemleges választ? Én is így kerültem ide.

Az egyórás Zoom-interjú után odavoltam a gondolatól, hogy Eloise-nak dolgozzak, pedig még egy árva képet sem láttam a szállodáról. Végig nevetett és mosolygott a beszélgetés alatt. Drake-ről kérdezett, és elismerően beszélt a szakmai előéletemről.

Nem azért vállaltam a munkát, mert mindenáron szobákat akartam takarítani, hanem mert ő volt az *apám el-lentéte*. Eloise-ban nem volt semmi ridegség, kegyetlenség vagy ravaszság. Az apám utálná őt.

– Teljesen biztos? – kérdeztem.

– Abszolúte. Knox egyszerűen nincs hozzászokva a társasághoz. De nem lesz gond. Majd belerázódik.

Ezért élt egy üvegházban? Idekint nem kellett falak mögé rejtőznie. A helyszín maga garantálta a zavartalan magányt. És betolakodtam a nyugalmaiba.

Még bérleti szerződésem sem volt. Biztos voltam benne, hogy amint megüresedik egy hely a városban, Knox azonnal és habozás nélkül lemondana erről a kis mellékesről.

Lendületes léptekkel sietett fel a lépcsőn, a csizmája csattanása visszhangzott a lakásban. Teljesen kitöltötte az ajtókeretet, ahogy feltűnt az újabb táskával.

– A többit felhozom – mondtam neki, ahogy letette őket a padlóra. – Nem fogok zajongani. Észre sem veszi, hogy itt vagyok.

Drake ezt a pillanatot választotta, hogy elkezdjen óbégatni, és a mellem felé nyújtogatni a nyakát.

Knox szája késpengényire szűkült, és kiviharzott.

– Segítsünk kipakolni? – kérdezte Winslow. – Szívesebben maradok itt, mint hogy visszamenjek járőrözni és gyorshajtókat hajkurászni.

– Nem, megoldom. Menni fog egyedül is. Nincs sok kipakolnivaló – biztosítottam. Csak az életem néhány táskára elég tartalma. – Köszönöm, hogy megmentett.

– Semmiség.

– Szóval, akkor holnap lesz az eligazítás? – Eloise-hoz fordultam.

– Igen. De ha szükséged van egy-két napra, hogy kipiheged magad...

– Nem. – Megráztam a fejemet. – Szeretnék azonnal nekilátni.

Fejest ugrani az új életembe. Drake holnapra volt először beírva a bölcsődébe, és bár a gondolatát is utáltam,

hogy ott hagyjam egész nap, így nézett ki az egyedülálló anyák élete.

A bölcsődére kellett költenem a fizetésem harmincegy százalékát. Quincy elég megfizethető város volt montanai mércével, és a garzon jutányos, havi háromszáz dolláros ára mellett azonnal el is kezdhettem megtakarítani, de egyetlen kihagyott munkanapot sem engedhettem meg magamnak. Egyelőre nem.

New Yorkban sokkal egyszerűbb lett volna az életem, pénzügyi értelemben. Épp csak nem lett volna valódi élet. Hanem egy végeláthatatlan börtönbüntetés.

– Rendben. – Eloise összecsapta a tenyerét. – Akkor holnap találkozunk. Gyere, amikor alkalmas neked.

– Köszönöm. – Újra kezet nyújtottam neki, mert a kézfogás mindig kulcsfontosságú volt. Ez volt az apámtól kapott kevés lecke egyike, amelyet nem gyűlöltem.

– Örülök, hogy végre itt vagy.

– Én is.

Winslow és Eloise is felém intett az ajtón kilépve. Drake újabb nyögése után azonnal mozgásba lendültem, kiástam egy cumisüveget a pelenkás táskából, és leültem vele a heverőre. Amíg mohón ivott, felmértem az új átmeneti otthonunkat.

A fehér falak enyhén megdőlve követték a tető vonalát, és a padlóval azonos színre festett, vastag fagerenda futott végig a belső tér felett. Három tetőablak sorakozott a ház felé néző falon, kiváló rálátást nyújtva Juniper Hillre és

a mögötte elterülő indigókék bércekre. Beugrók és válaszfalak tagolták kisebb egységekre a tetőteret.

A heverővel szemben, egy válaszfal mögött kapott helyet a steppelt ágytakaróval beborított ágy. A konyha a bejáratú ajtó felőli oldalon, a fürdőszoba vele szemközt lett kialakítva. Az utóbbiban épp sikerült helyet szorítani egy zuhanyfülkének, a mosdókagylónak és a vécének.

– A konyhai mosogatóban fogsz fürdeni – közöltem Drake-vel, elemelve az üres üveget a szájától.

Felnézett rám a gyönyörű barna szemével.

– Szeretlek – mondtam neki. Túl kevésszer emlékeztetem erre az út során. Túl kevés ilyen pillanatunk volt, amikor kettesben lehettünk. – Mit gondolsz a helyről?

Drake pislogott.

– Nekem is tetszik.

Megbüfiztettem, előástam a babatakaróját, és finoman lefektettem a padlóra, amíg gyorsan behordtam a megmaradt táskákat.

Pár órával később az összes ruhám újrarahajtogatva pihent a lakás egyetlen szekrényében. Az ágykeretbe épített fiókokba tettem Drake holmijait. Az apró gardróbszoba zsúfolásig megtelt, miután beakasztottam néhány kabátot és pulóvert, és beraktam az aljára a nagy bőröndöket, amelyeket a táskákkal megtömött kisebb bőröndökkel töltöttem fel.

A legutóbbi benzinkútnál vettem két szendvicset, mert úgy számoltam, hogy nem lesz időm boltba menni. A száraz sonkás-sajtos szendvicset egy kis vízzel öblítettem le,

és előkészítettem a terepet Drake első fürdőjére a konyhai mosogatóban.

Már azelőtt elaludt a karomban, hogy betettem volna a hordozható bölcsőbe. Valahonnan összeszedtem még annyi erőt, hogy lezuhanyozzak, és megmossam a hajam, és szinte elájultam, amint párnát ért a fejem.

De a fiam nem igazán volt pihenéspárti ezekben a napokban, és tizenegy után nem sokkal éhesen és nyűgösen ébredt. Egy üveggel, egy tiszta pelenkával és egy órával később sem mutatott semmi hajlandóságot az alvásra.

– Jaj, babám! Kérlek!

Fel-alá járkáltam vele a lakásban, nyitott ablakok mellett, remélve, hogy a tiszta, hűvös levegő segít megnyugtatni őt.

De Drake-nek eszében sem volt együttműködni. Egyre csak sírt és sírt, ahogy a legtöbb estén, állandóan fészkelődve, mert egyszerűen nem találta a helyét.

Ezért tovább sétáltam vele, és folyamatosan ringattam.

Egy lámpa gyulladt ki Knox házában, ahogy elhaladtam az egyik ablak előtt. Megpillantottam valamit, amitől azonnal megtorpantam.

– Azta!

Knox nem viselt pólót, a bokszeralsón kívül semmi sem volt rajta. Szorosan ráfeszült az izmos combjára. Még jobban kihangsúlyozta a vékony derekát.

A szomszédom, a főbérlőm nem egyszerűen izmos volt, hanem kigyúrt. A teste hullámzó izmok szimfóniája volt, ami tökéletes összhangban énekelt a gyönyörű arcával.

Maga a csábítás egy olyan nő ablakából szemlélve, aki nem térhetett le a választott útjáról.

De nézni szabad, nem igaz?

Az ablakkerethez húzódtam, hogy ne legyen szem előtt, és óvatosan kikémleltem, ahogy a sötét hajához emelte a törülközőjét.

– Legalább egy jó dolog is történt ma, hm? – kérdeztem Drake-től, ahogy Knox kimasírozott a hálószobájából. – A kilátásra nem lehet panasz.